

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXX.

Vídeň, leden-únor 1983

Číslo 1/2.

1983

Svěřme sobě tajné touhy
bez studu a okolku:
přejem sobě život dlouhý,
peněz plnou tobolečku,
hodně štěstí chceme mít,
které se nám vyhýbá...

Štěstí umí hlavu splést
jako kouzlo v pohádce,
každý ale to své štěstí
hledá v jiné příhrádce.
Jednomu je štěstím práce,
druhému zas hra a sport,
třetí líbá na zahrádce
jak by to měl na akord!...

Tak, kdo nechceš doznat škody
svěř vše dlaním náhody,
všechno má své nevýhody,
všechno má své výhody...
Jsi tak moudrým, abys poznal
na rok napřed prospěch svůj?
Žemá Pánbůh víc než rozdal,
tomu pevně důvěřuj!

Trochu zdraví přej si mít,
trpělivosti pak stoh,
abys každou ránu v životě
jak muž pevně snést mohl,
nemař času nářkem planým,
s rozvahou řiď každý krok,
potom bude požehnaným
pro tebe i tento rok!

"S NADĚJÍ ŽÍT A NADĚJÍ DÁVAT"

je heslo "Dne katolíků 1983". Již dávno
začaly přípravy na tento veliký nábo-
ženský podnik, který se bude konat
v září t.r.

2

Je to snad podivuhodné pro naši
rychle žijící dobu, v které se za-
býváme očividně již jen povrchem
věcí. Různé organizace a instituce
stavějí určité časové úseky pod ur-
čité heslo a to proto, že by se
jinak, i když by to mělo být samo-
zřejmé, nikdo těmito problémy ne-
nebyval. Tak vyhláší např. svě-
tová organizace UNO "Rok žen",
"Rok dětí", a podobně. Některé z u-
spořádaných akcí jsou dokonce pod-
porovány z veřejných prostředků.
Při poválečném a dále trvajícím
úpadku životních zvyků a především
morálky, jsou takové podniky nejen
v místním, ale i v celosvětovém
měřítku velmi nutné a nanejvýš dů-
ležité. Ovšem, smysl mají pouze
tehdy, najdou-li také odezvu v na-
šem srdci, v našich myslích a jsou-
li uskutečněny v našem denním životě.

Na příklad manifestace mírového
hnutí má pouze tehdy smysl, když se
všichni snaží žít v míru ve svých
rodinách, ve škole, na pracovišti,
ve spolcích, ve vládách a národy mezi
sebou. Jakmile se tato touha po míru
projevená manifestací zneužije něk-
terým státem k ovládnutí a porobení
jiných národů, pozbývá i to nejkrás-
nější heslo a manifestace svoje o-
podstatnění, svoji hodnotu. Dnes je
bohužel velmi málo celostátních pod-
niků, které mají na mysli blaho lidí.
Jeden z takových podniků je právě
"Den katolíků 1983". Tento církevní
podnik má na zřeteli obnovu křesťan-
ského života v Rakousku a chce do
našich srdcí vštípit naději na lep-
ší pozemský život na základě kře-
stanské morálky.

Proto chceme tuto přípravu na Den
katolíků brát vážně. Význam tohoto
podniku je ještě podtržen přítomností
Svatého otce Jana Pavla II.

Naděje je jedna ze základních
cností křesťanského života. Heslo
"S nadějí žít - naději dávat" míní
"aktivní naději", prýstící na zákla-
dě Evangelia z našich srdcí. Proto
nechceme čekat pasivně v některé
sklepní místnosti a doufat v lepší
svět, my musíme přiložit ruce k dílu!

"Křesťanská naděje" zní pro mate-
rialistu velmi utopisticky. Pro nás
křesťany se křesťanskou nadějí naše
cíle zblížují a dosahujeme také do-
brých výsledků.

Tak na příklad doufáme v mír a
svobodu všech národů. Předpokladem
je však naše usmíření s Bohem, spolu-
žití v míru v našich rodinách, s na-

šimi sousedy a všude tam, kde se setkáváme s lidmi.

Doufejme v lásku a bratrství ve světě. Začneme opět u sebe. Pomáhejme tam, kde náš bližní potřebuje naší pomoci, učme se milovat našeho bližního tak jako sebe samého. Žijme tedy "aktivní nadějí" a buďme tak našemu okolí příkladem. Nenechme se ničím od této naděje odradit. Žádným bezprávím, ani zlem, které se nám snad postaví do cesty. Proč?

Pro nás křesťany je kříž, který byl ještě za času Kristova znamením hanby a potupy, znamením naděje! Bůh ukazuje svoji všemohoucnost často také tím, že zlo obrátí v dobro! To zní sice paradoxně, ale je možná právě tím veliké tajemství víry. Tak máme jistotu a naději, že nám nakonec zlý nepřítel nemůže škodit, věříme-li pevně.

Není-li to důvod, abychom neztráceli naději? Modleme se a pracujme pro zdar "Dne katolíků". J.D.

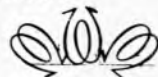

MÁME NOVÉHO ČESKÉHO BISKUPA

18. prosince jmenoval sv. Otec Jan Pavel II. titulárním biskupem v Litomyšli mons. ThDr. Jaroslava Škarvadu a Slováka ThDr. Dominika Hrušovského. titulárním biskupem v Tubii v někdejší Mauritánii v severní Africe - oba mají a budou mít na starosti duchovní službu mezi svými krajany v exilu. 6. ledna oba přijali biskupskou konsekraci z rukou samého sv. Otce.

Na svátek Zjevení Páně udělil papež biskupské svěcení 14 arcibiskupům a biskupům - mezi nimi oba shora jmenovaní, delegáti Svatého stolce pro duchovní službu mezi českými a slovenskými katolíky, žijícími v zahraničí. Spolusvětiteli byli substitut vatikánského státního sekretariátu arcibiskup Martinez-Somalo a sekretář Kongregace pro misie, Ind mons. Lourdosamy. Na svěcení vložilo ruce též 24 kardinálů a 72 biskupů; v basilice byl přítomen větší počet Čechů a Slováků. Po skončení mše svaté kráčeli noví biskupové hlavní lodí basiliky středem věřících s mitrou na hlavě a berlou v ruce a udělovali své první biskupské požehnání. Malá skupinka hostů Otce biskupa Škarvady, která zastupovala tisíce těch, kteří mu teď jsou svěřeni, mohla nakonec pozdravit osobně svatého Otce. Svou první biskupskou mši sv. koncelebroval mons.

Škarvada den nato s kněžími z Říma i s těmi, kdo ze svých působišť v různých zemích přijeli na jeho svěcení, v kapli koleje Nepomucena. V promluvě po evangeliu mše sv. ke cti svatého Vojtěcha, prvního českého biskupa, od jehož biskupské konsekrace letos uplyne 1000 let. Otec biskup Škarvada rozvedl své biskupské heslo "Omnes unum - Aby všichni byli jedno". Mše svatá byla zakončena svatováclavským chorálem.....

První dopis nového biskupa

Drazí přátelé,

už asi všichni víte, jaký vánoční dárek nám letos připravil náš Svatý Otec. Dal našemu křesťanskému společenství novou kvalitu, povýšil je na novou úroveň tím, že nám dal biskupa. "Kde je biskup, tam je společenství, jako tam, kde je Kristus Ježíš, je všeobecná církev. Kdo totiž patří Bohu a Ježíši Kristu, ten je s biskupem." (Sv. Ignác z Antiochie, umučený v římském Koloseu r. 107). My jsme byli vždycky "meta tou episkopou", s biskupem, protože každý závisíme na biskupovi místa, kde působíme a žijeme, ale doposud jsme neměli biskupa vlastního. Teď ho máme, ale proto jsme nějak víc, nějak intenzivněji "církev", společenství opravdové církve. Za takové nás nyní zřejmě považuje Svatý Otec, za takové se nyní můžeme představit i ostatním místním církvím, s nimiž můžeme jednat prostřednictvím rocnocenného partnera.

Náš český biskup v exilu je samozřejmě něčím anomálním, něčím, co by nemělo být, tak jako by neměl být ani exil. O vystěhovalce se totiž normálně stará biskupská konference země, z které přicházejí, tím, že pověřuje touto péčí jednoho ze svých členů. Jelikož my doma biskupskou konferenci nemáme, neměli jsme také nikoho, kdo by za nás mohl jednat, kdo by se nás mohl zastat...

Nejdůležitější je to, že dnes všichni vědí, že tu jsme, že nás nelze jen tak odepsat, že už v církvi nejsme "cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny," že i my patříme "k budově, jejíž základy jsou apoštolové a nárožním kamenem Kristus Ježíš" (srv. Ef 2, 19-20).

Kdo tím novým biskupem je, už všichni jistě vědí. Kdosi nazval roztomilým, že má titul biskupa litomyšlské-

ho. V Litomyšli existovalo totiž od r. 1344 biskupství, které pak zaniklo v XV. století. Tím se tento "titul" dostal do Papežské ročenky, aby ho bylo použito pro biskupy, kteří nemají vlastní diecézi. Doposud nebyl ještě nikdy obsazen, asi proto, že je rezervován jen biskupovi z Čech. Jelikož nově jmenovaný Jaroslav tuto podmínku splňuje, byl mu přiřknut. Není to pěkný symbolismus? Bude vysvěcen, dá-li Pán Bůh, na Svaté tři krále o páté hodině odpoledne v basilice vatikánské polským papežem, v tisícím roce po biskupském svěcení sv. Vojtěcha (to budeme slavit ve Veroně 29. června 1983) na titul, který má jméno po Slavníkovci Ludomyslovi, který r. 981 na místě dnešní Litomyšle postavil svůj knížecí hrad. Pomodlit se za něj by bylo asi dost bohulibé - myslím nejen za toho Ludovíta, nýbrž i za toho biskupa Jaroslava. Ten Vám zatím přeje radostné vánoce a opravdu "svatý" rok 1983. - Váš (v biblickém smyslu) služebník

Jaroslav Škarnvadek

Dopis je ze dne 18.12.1982 a je nepatrně zkrácen.

Profesor na jedné bohoslovecké fakultě oznámil posluchačům, že se v příští přednášce budou zabývat osmým přikázáním a aby se připravili četbou 17. kapitoly evangelia podle Marka na příští lekci.

Příště se ptal přednášející, kdo z posluchačů splnil jeho požadavek. Všichni zvedli ruku.

"Děkuji," řekl profesor, "jak vidím, dnešní přednáškou se u vás dotýkám bolavého místa. V Markově evangeliu není totiž žádná 17. kapitola."

ODZBROJENÁ NENÁVIST

Někteří lidé nemají rádi řeholníky ani nevědí proč. Tak to bylo i s jedním rolníkem z Baženína. Jednou přišel k němu Milosrdný bratr s prosbou o almužnu pro nemocnici. Nejen že mu nic nedal, ale ještě mu přidal sprostých nadávek.

Brzy potom si ten sedlák zabíjel hovádko a při tom se řízl do ruky. Nevšímal si toho, ale bolesti při-

bývalo. Domácí masti nepomohly, i musel jít k vesnickému lékaři. Ten mu ránu ošetřil, ale též mu dělal vyčítky, že s tím tak dlouho otálel.

Bolesti nepřestaly. "Půjdu do města k dovednějšimu lékaři." řekl si. Ještě nebyl v městě a rána počala krváčet a pociťoval závrať. Když už byl v městě, omdlel a klesl. Kolemjdoucí ho odnesli do blízké nemocnice - Milosrdných bratří.

Tam ho vzkřísili, a tu uzřel k svému podivu ty, jimž tak často lál i almužnu na nemocnici odepřel. Neřekl nic, ale pozoroval a uvažoval. Viděl mnoho nemocných, všude pečlivá čistota, a bratři s veselou myslí obsluhující a ošetřující ty neduživce, z nichž mnozí byli zároveň velmi chudobní. Sedlák se divil nejvíce, když i jemu samému prokazovali služby, jako jen dobrá matka svému dítěti je může prokazovat.

Rána se začala hojit, bolesti přestaly, až bylo vše vyhojeno - nejen ruka, nýbrž i bláhové srdce pacientovo. Dříve nenáviděl řeholníky, nevěda proč - pak se stal jejich vděčným přítelem, obhájcem i pomocníkem, a věděl dobře proč.

Milostný obraz "Maria Pötsch"
v dómu sv. Štěpána

JAK je všeobecně známo, obléhali Turci v roce 1683 Vídeň a byli tu poraženi. Jejich porážka měla napomoci i k úplnému osvobození Uher.

To chtěl Bůh patrně naznačit následující zázračnou událostí. 4. listopadu 1696 byla po dlouhé přestávce opět jednou sloužena mše svatá v uherské vesnici zvané Pötsch. Během mše svatě zpozorovali věřící, že z obou očí Matky Boží na obraze umístěném nad hlavním oltářem vytryskly slzy. Od té chvíle tekly slzy plně dva týdny. Z celého okolí přicházeli lidé, aby viděli zázrak a mnozí zachycovali stékající slzy do svých šátků.

Okolním protestantským kazatelům byl zázrak velmi nepříjemný, označovali ho všude za podvod a tvrdili, že do očí jsou propíchnuty dírky a že za obrazem jsou schovány nádoby s vodou a z těch že voda vytéká. Jednoho dne přišel z blízké pevnosti Kalo do obce Pötsch velící generál hrabě Corbelli s vojáky. Vojáci na jeho rozkaz snali obraz s oltáře a

prohlíželi ho pozorně po čtyři hodiny předshromážděným lidem. I během prohlídky Madona nepřetržitě slzela. Nakonec dal generál obraz střezit svými vojáky. Ti pak potvrdili, že ani v noci nepřestaly slzy téci z obrazu. Zvláště bylo nápadné, že vždy při mši svaté, především při proměňování, byl proud slzí silnější. 8. prosince 1696 byla v kostele taková zima, že v konvičkách zmrzla voda i víno. Slzy však nepřestaly téci.

Císař Leopold I. dal obraz převést do Vídně do domu sv. Štěpána, kde se uctívá až dodnes. 11. září zvítězil princ Evžen Savojský nad Turky a tím navždy osvobodil Uhry od jejich nadvlády.

JEDNO ZDRAVAS MÁ VĚTŠÍ CENU NEŽ CELÝ SVĚT.

Sv. Alfons z Liguori, církevní učitel.

SMUTNÉ VÝROČÍ

Na 25. února připadá 35. výročí dne, kdy byl v Československu zřízen komunistický režim. Následující kapitoly ukazují, jak to potom bylo a bohužel ještě je: změnil se pouze metody a taktika rudých mocipánů...

Dole otiskujeme kapitolu "PROTI BEZPRAVÍ" z knihy "SVEDEK Z CELÝ C. 13" Stefana PAGÁČE, slovenského publicisty. Hrdinou knihy je Bohumil Laušman, poslední předseda čs. sociálně-demokratické strany, který k knížce sám mluví o svých osudech a neznámých událostech ze svého života. Je to svědectví člověka, který zvolil exil během druhé světové války, zúčastnil se Slovenského národního povstání, byl ministrem čs. "Košické vlády", byl zvolen na známém brněnském sjezdu předsedou čs. sociální demokracie a který opustil ČSR koncem roku 1949. Byl exulantem a v exilu vydal knihy "Kdo byl vinen" a "Pravda o Slovenském národním povstání." O vánocích 1953 byl ze Salzburgu unesen do ČSSR a ztrávil zbytek života jako vězeň komunistů, kde prodělal řadu mučivých výsledků a týrání. Když byl po jednom z výsledků k smrti zmlácen, vynořila se mu v mysli postava jeho babičky, která ho učila modlitbě "Věřím v Boha!" Za mřížemi našel smysl svého života a vrátil se k víře svého dětství. - Nakonec dozrává svému spoluvězni, autoru knížky, že byl otráven...

PROTI BEZPRAVÍ

Můj stav nutně vyžadoval setrvat nehybně na lůžku i lékařské ošetření. V korekci, s řetězy na rukou, mi bylo dovoleno jen stát na pomlácených nohou. Nebylo si nač sednout. Přivezli mě sem jen v obvazech a spodním prádlem. Nevydržel jsem dlouho stát v cele na nohou a únavou jsem bezvládně klesl na holou dlažbu v naději, že proti tomu snad nemůže být námitek. V zápětí se však hřmotně otevřely dveře a dostal jsem přísný rozkaz: "Okamžitě vstát a postavit se do pozoru!" Dozorci na mě řval, že bude-li se můj přestupek opakovat, bude následovat sto dřepů. Protestoval jsem a žádal lékaře. Surové a člověka nedůstojné výrazy a pohružky byly mi odpovědí.

Celodenní přiděl vody z malého papírového kelímku jsem už dávno vypil. Ne však celý, neboť moje svázané ruce vylily část vody dříve, než se voda dotkla mých žíznivých úst. Marně jsem žádal více vody! Nedali! Tak k bolestem přibyla ničivá žízeň a trásl jsem se zimnicí. Zápasil jsem s horečkou. Tak si to však přál ministr Barák, tak si to přálo vedení komunistické strany. Náčelník věznice a jeho podřízení horlivě vykonávali i ten nejnesmyslnější rozkaz. Svět trnul hrůzou, když se postupně dovídal o nacistických zvěrstvích po porážce Hitlera. Podaří se jednou před celým světem demaskovat i pravou tvář komunismu, jeho představitelů a pomahačů?

Když jsou státní bezpečnostní orgány schopny tak bestialně zacházet se mnou, člověkem ještě ani ne odsouzeným, co všechno mohly tyto lidské kreatury napáchat na nevinných obětech, které komunistické soudy, ne podle skutečné viny, ale jen podle příkazů komunistického sekretariátu odsuzovaly k trestu smrti?! Co všechno asi musely tyto oběti do samé popravky i v posledních hodinách života prožívat, když jim nositelé moci a komunistického teroru kategoricky odmítali i poslední právo odsouzeného: rozloučit se před popravou se svými příbuznými? Nacistická zvěrstva jsem měl v živé paměti z bolestných vzpomínek mých nejbližších příbuzných, manželky, sestry a mnoha svých dřívějších přátel a spolupracovníků.

O praktikách moskevských a sovětských komunistů jsem se dověděl až v době své druhé emigrace, tj., po svém útěku z vlasti, za svého pobytu v Jugoslávii, a to od nejlepšího znalce moskevského komunismu. Člověk nejpopovolanější, osobně sám jugoslávský prezident Josef Brož-Tito mi při jednom z našich prvních setkání vyprávěl, jak jsou národy Jugoslávie za to vděčné, že na cestě k socialismu nejdou moskevskou cestou. Prezident Tito byl jedinečným znalcem ruských poměrů a praktik Kremľu. Včas varoval i Gottwalda, Dimitrova a další a jiné. Ti však nenašli v sobě dostatek odvahy a ve strachu o vlastní osobu se slepě podřizovali Moskvě a hnali své národy do jistého otroctví. Sami však svou zbabělost zaplatili pak předčasnou smrtí, když už předtím na přímé rozkazy Stalina a pod dozorem moskevských "poradců" napáchali ty nejhroznější zločiny i na svých vlastních spolupracovnících.

Prezident Josef Brož-Tito mě obšírně seznámil se vším v době, kdy on sám projevil starost a soucit s mou rodinou v Československu uvězněnou. Obzvláště mě varoval před mými cestami mimo Jugoslávii. Moskva prý bude

vždy vidět svého úhlavního nepřítele v každém socialistickém politikovi a bude ochotna obětovat všechno, aby ho získala. Když se to nepodaří, následuje jen fyzická likvidace.

Vždy mě mučila myšlenka, zda představitelé socialistických nebo sociálně-demokratických stran ve svobodném světě mají dostatečné zkušenosti nebo vědomosti o komunistických praktikách, aby nikdy nekoketovali s Moskvou, ani s představiteli sovětského komunizmu. Je si dostatečně vědom takový Willy Brandt, Franz Jonas, Pitterman, Kreisky, Mitterand a všichni ti ostatní, jaké nebezpečí by hrozilo nejen jim osobně, ale i jejich národům, kdyby "naletěli" na sladké a slibné řeči Moskvy? Vždyť jsem to nebyl jen já sám, kdo se stal obětí vlastních nadějí a víry, že po skončení druhé světové války nastane jakási demokratizace i v samém Rusku, která by přispěla k zabezpečení míru na dlouhá desetiletí. Věřili a doufali v to Roosevelt i Churchill! Práli jsme si takovou demokracii v Rusku všichni, kdož jsme měli svobodu a parlamentní demokracii nadevše rádi. Zůstalo však jen při nadějích. Moskevští "diplomaté" jsou nejen nejlepšími herci, ale i největšími lháři! Kdyby národy Spojených států amerických, Anglie i národy ostatní svobodné Evropy postihl stejný osud jako národy Československa po druhé světové válce, týž osud jako mně by Moskva připravila i panu Rooseveltovi, Churchillovi a všem ostatním. Mému dnešnímu osudu podobný už dávno chystají pro Willy Brandta, Franze Jonase, Pittermana, Kreiského, Mitteranda a pro všechny představitelé socialistických a sociálně-demokratických stran, jestliže se včas nepoučí a budou pokračovat v omylech i nadějích, že komunistická diktatura může být jiná než moskevská, leninsko-stalinská, diktovaná z Moskvy.

Druhá kapitola je výňatek z knihy ŽALUJI III. dra. Antonína KRATOCHVILA.

ŽDANOVISMUS V PROTINÁBOŽENSKÉM BOJI

Po puči v únoru 1948 nastalo otevřené pronásledování, persekuce a zastrašování, které vyvrcholilo v roce 1949. Těmito akcemi se měla církev katolická zbavit jejího obranného fondu – její vlastní integrální pastorační základny.

Krátce po únorovém puči byly – bez oficiálního zdůvodnění – zrušeny katolické týdeníky a během roku 1948 byly pak postupně zastaveny kulturní i vědecké revue křesťanský orientované (Akord, Vyšehrad, Archa, Vychovatelské listy, Na Hlubinu aj.), které byly nositelkami katolické filosofie a světového názoru.⁸⁰ Simultánně se zastavením periodického tisku bylo zastaveno i vydávání náboženské literatury. Komunistická opatření šla však v tisku i dále: z knihoven byla odstraněna díla křesťanských myslitelů i básníků. Potom sáhli komunističtí censoři na katolické školství a církevní majetek. Poslední pastýřský list československého episkopátu – vydaný v Praze 15. července 1949, zachycuje celý stav pronásledování církve a ukazuje, jak i náboženská výchova mládeže ve spolcích a eucharistických sdruženích byla pod trestem zakázána. Celý církevní život byl dán, rekli bychom, pod státní cenzuru. Na mnohých místech bylo zakázáno i vykonávání náboženských obřadů a došlo k prvním procesům, popravám a ubití při výsleších.

⁸⁰ Do dubna 1949 byla zastavena všechna periodika vydávaná římskokatolickou církví. Zakazem vydávání „Acta Curiae“ byl zcela přerušen styk mezi hierarchií a diecézním duchovenstvem. Výnos Kopeckého ministerstva informací ze dne 27. dubna 1949 zasáhl i do vydávání a rozšiřování všech informací rozmnožovaných i cyklostylem.

Asi 75 procent českého a slovenského národa se hlásilo v padesátých letech k římskokatolické církvi. Komunisté, aby omluvili a maskovali své pronásledování církve před světovou veřejností, snažili se vstoupit stále v jednání s církví a zneužít tohoto jednání k zahraniční propagandě.

K dílčímu jednání došlo 17. února 1949 v Praze. Církev zastupoval litoměřický biskup dr. Štěpán Trochta – Ústřední Akční Výbor Národní fronty zastupovalo sedm členů vlády. Dr. Trochta se vyhnul jakémukoli slibu, neboť československý episkopát očekával návrat druhého českého arcibiskupa dr. Josefa Karla Matochy z Říma, kde se zúčastnil konference kardinálského sboru o současném stavu ve východní Evropě. Dne 4. března 1949 se olomoucký arcibiskup prof. dr. Josef Matocha vrátil do Československa a oznámil změnu v obsazení papežské nunciatury v Praze. Svolání biskupské konference bylo odloženo až do příjezdu Msgra. Verolina. Dr. Gennaro Verolino přijel do Prahy 17. března 1949.

Vzápětí nato bylo oznámeno, že biskupské porady se budou konat ve dnech 22. až 24. března 1949 v Dolním Smokovci na Slovensku. Konference byla arcibiskupem dr. Beranem přerušena, když biskup Trochta zjistil, že v poradní síni bylo zavedeno odposlouchávací zařízení.⁸¹ Orgány StB a komunistická vláda byly tímto odhalením přivedeny do rozpaků, jejímž následkem bylo obsazení pražské konsistoře a residence arcibiskupa byla dána pod přímý dohled StB – konsistoř byla obsazena 19. června 1949. Zanedlouho po tomto zásahu proti dr. Beranovi byli i ostatní členové biskupského sboru buď internováni nebo přímo převezeni do vazby StB. Msgr. Verolino musel 13. července 1949 opustit Československo.

Čepičkovi připadl úkol, aby veřejně vysvětlil – především pro zahraničí, současný stav náboženské situace v Československu. Stalo se tak na zminěním již zasedání, kde byl schválen návrh tzv. církevního zákona. Podle něho byl dne 14. října 1949 zřízen Státní úřad pro věci církevní a v jeho čelo byl postaven dr. Alexej Čepička a v mnohých místech členové církevních referátů Krajských národních výborů byly přímými členy tajné policie (např. v Brně).

Tímto krokem si připravila komunistická strana půdu pro pokus rozkladu uvnitř církve. Charakteristické pro toto období je: zrušení všech mužských i ženských klášterů v Československu – kláštery byly obsazeny policejními jednotkami⁸² v noci z 13. na 14. duben – a příprava velkých monstre-procesů proti řeholníkům.

Toto období boje proti církvi se stěpilo do dvou front:

- vytvoření typu vlasteneckého kněze,
- skandalizování a záměrné špinění církve.⁸³

Zatímco na druhé frontě dosáhli komunisté snadno některých propagačních úspěchů (například tzv. zázrak v Čihošti – 11. prosince 1949 – byl s komunistickou důkladností zneužit filmem, tiskem, přednáškami i knižně),⁸⁴ nebo proces s hierarchií (biskupové Buzalka a Gojdič byli odsouzeni v lednu 1951 na doživotí, procesy s řeholníky atd.) – trvalo značně dlouho, než se komunisté uhníždili uvnitř církve a vytvořili frontu tzv. vlasteneckých kněží.

⁸¹ Arcibiskup dr. Beran požádal memorandumem předsedu vlády a ministra vnitra o bezodkladné prošetření. Charakteristická byla odpověď min. vnitra Noska, že šlo buď o pokus cizí západní agentury získat informace o konferenci, nebo tajnou superkontrolu vyšší církevní instance. (SA – Olomouc)

⁸² „Zárok proti klášterům byl připraven ve spolupráci s ministerstvem vnitra jako VOJENSKÁ AKCE.“ (Revue dějin socializmu č. 1, 1969, str. 58).

⁸³ Nikoli marxistická polemika s náboženstvím jak to formuloval St. Raus,

ŽIVOT ŽADÁ ČASTO TĚŽKÁ ROZHODNUTÍ.
OBRAŤ PŘED KAŽDÝM ROZHODNUTÍM TVOJÍ
MYSLI K BOHU.

Čs. lidové sdružení v Rakousku (sekretariát), Vídeň XV., Felzgasse 17/1: Úřední hodiny a půjčování knih vždy první ČTVRTEK od 19 do 20 hodin.

Mše sv. v českém kostele na Rennwegu

Každou neděli a každý svátek v 7,00 a v 10,00 hodin. - Třetí neděli v měsíci v 10,00 hodin rytmičká mše sv. - Každou třetí neděli v 16,00 hodin přednáška P. Dominika s filmem na Rennwegu 63a.

Naši jubilanti

Ant. KRATOŠKOVÁ (80)
Františka NETOLICKÁ (70)
Marie VÁVROVÁ (70)
Josef PRAVEC (70)

Všem jmenovaným, ale i nejmenovaným, kteří oslavují kterékoli jubileum, přejeme mnoho zdraví, spokojenosti a Božího požehnání!

Na věčnost nás předešli

Karolina PACOURKOVÁ (98)
Karel MATOUŠ (75)
Tomáš POCHYLÝ
inž. Ladislav HUSÁK z Winterthuru, Švýcarsko, před-
seda svazu křesť. pracujících. - Věnujme jim a i všem ostatním zemřelým naše modlitby!

IV. odbor JSM koná po dobu postní každou neděli v 16,30 hodin POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY, v kostele sv. Brigity, Vídeň XX. Brigittaplatz.

IV. odbor JSM pořádá v neděli 17.4. pout do Forchtensteinu. Informace a přihlášky u činovníků odboru.

Pobožnosti na Matky Sedmibolestné na Kaasgraben, Vídeň XIX., budou opět každou první neděli v měsíci v 15 hodin. První pobožnost bude 1. května 1983 v 15 hodin.

Modleme se vytrvale za mír světa a za dostatek dobrého kněžského a rá-
dového dorostu. Nezapomínejme: Jen vytrvalá modlitba bývá vyslyšena.

Děkujeme za všechny dary na tiskový fond našeho listu a prosíme o vaši další přízeň.

POHLED OKÉNEM DO SVĚTA

ukazuje stále tolik novinek, ne vždy potěšujících, že i hromadné sdělovací prostředky se nemohou obšírně zabývat každou jednotlivostí. Bohužel často opomenou zabývat se důkladněji alespoň těmi nejdůležitějšími a nejzajímavějšími. Nebo se to stává z určitých důvodů?

Rakouskou vnitropolitickou scénu nyní, v druhé polovině února, ovládá téma": V o l b y . Příslušný referát přineseme co nejdříve.

Z "ČSSR"

Potvrzením o nezměněném kladném postoji komunistického režimu ke "kněžské" organizaci "Pacem in Terris" je článek v Rudém právu" ze dne 17. prosince" "Vatikán proti mírové a občanské angažovanosti našich kněží"; podle Rudého práva je vatikánský dekret o zákazu členství kněží v organizacích, které mají politické cíle, pokus "o hrubé vměšování do záležitostí občanů naší země".

Počet členů zmíněného "Pacem in terris" se velmi snížil od doby, kdy byl uveřejněn shora uvedený vatikánský list. ----- Slovenská tajná policie verbuje mezi mladými knězi nové členy pro PIT, což ovšem odporuje ustanovením Vatikánu. Duchovní mají odpovídat na otázky: jak smýšlejí o PIT a zdali by navštěvovali její podniky. Zvláštní pozornost věnuje tajná policie kněžím, kteří mají styky s mládeží, obzvláště se studenty. Jsou bedlivě pozorováni; k pozorování jsou najímáni i lidé z okolí obětí, kteří jsou částečně vybaveni i citlivými elektronickými přístroji. Komunisté se patrně obávají, že by se aktivní katolíci mohli dostat na vedoucí místa ve společnosti. - Před váno-
cemi byl propuštěn z vězení v Plzni-Borech P. Radim Hložanka, odsouzený loni v březnu pro rozmno-
žování modlitebních knížek na dva-
cet měsíců. Byl propuštěn pro srde-
ční infarkt, ale má zákaz vykoná-
vat svůj úřad. --- Druhý kněz - z Mla-
dé Boleslavy - byl držen sedm měsí-
ců v psychiatrické klinice za to,
že sloužil "ilegálně" mši sv. v le-
sní kapliče. Tajná policie mu na-
před pohrozila zatčením, ale pak mu
sdělila, že mu bude jeho "trestný"
čin tolerován, bude-li s policií
"spolupracovat", P. Kodhaj však od-
mítl, raději že půjde do kriminálu.
Pak mu bylo vyhrožováno, že tajná

policie inscenuje autonehodu, při které by mohl přijít o život. On však odmítl znovu. Pak prohlásili komunisté, že zatknou faráře ze sousední obce a rozšíří pověst, že ho Kodhaj prozradil. Po této dosud nejhorší výhrůžce si kněz vyprosil několik dní na rozmyšlenou a napsal dopis dr. Husákoví, jak je vydírán - následovalo zatčení a sedmiměsíční internace na psychiatrii. Je to druhý podobný případ v okolí Mladé Boleslavy. Druhý kněz si odnesl z "léčení" trvalé duševní poruchy; P. Kodhaj byl propuštěn jako "praceneschopný" (kněz).....

Může v Sovětském svazu existovat oposice? Ne. Kdyby byla dovolena, stali by se všichni členem a pak by byla zase jen jedna strana.

Masopust Orla XV.

Při prvním letmém pohledu mohl v pozorovateli vzniknout dojem, že mnozí při mírné zimě (koncem ledna) zapomínají, že je přesto masopust a sice krátký. Druhý pohled však poučil,

že se dostavil slušný počet pěkných masek, z nichž některé zachovaly tajemství své totožnosti co nejdéle. A tak to má přece být? "Nová" hudba kr. Vity se snažila vyhovět tanečtívkám i netančícím besedníkům. Dobře zásobený bufet předčil své sliby, brzy byl skoro vyprodán, dršťkové si patrně někteří brali po dvou porcích... - Na nedělním dětském pohádkovém odpoledni byly masky nejen početnější, ale směs ještě pestřejší, v "civilu" byli jen školáci v posledních třídách a ta nejmenší batolátka. Šeredná, ale dobrosrdečná ježibaba nezapoměla ani letos nás navštívit, tentokrát ji doprovázelo mladé lviče jménem Ferry. Dva převelicí koucouři se pokoušeli nemotorně o tanec - nakonec přece úspěšně.. A nechyběly ani veselé barevné filmy pro ty nejmenší. - Smíchu bylo dost, radosti také; oba podniky byly potěšením pro návštěvníky i pořadatele, kteří doufají, že se při příští příležitosti zase sejdem v takovém počtu!

Vzácná návštěva na Rennwegu

nám bylo dopřáno prožít v neděli 13. února, kdy naše menšina slavila svátek sv. Cyrila a Metoděje. Tak jako v roce 1981, tak i letos nás navštívil mons. dr. J. Škarvada, tentokrát ve své nové hodnosti tit. biskupa litomyšlského. V průvodu tvořeném početnými ministranty, knězi, Orli, fagulanty a praporečníky vstoupil pan biskup do kostelíčka, kde ho očekával nepřehledný dav věřících. U svatostánku byl vzácný host uvítán roztomilou básničkou holčičky z obecné školy a srdečnými slovy P. Dominika. Pan biskup zřejmě pohnut nelíčenými slovy za milé uvítání děkoval.

Následovala koncelebrovaná mše sv. za asistence dalších čtyř kněží a krásného lidového zpěvu - "Ejhle, oltář Hospodinův září" se neslo tklivě prostorem.

Ve svém krásném, vzletném proslovu nám kazatel vylíčil, jak teprve zvěstí sv. Cyrila a Metoděje v českých zemích zazářilo světlo pravé víry, které nemohlo prosvitnout dříve, protože předtím byla víra hlásána misionáři v řeči našim předkům nesrozumitelné. Jak silné jsou kořeny této cyrilometodějské víry a tradice, lze vidět z toho, že přes různá protivenství tato víra po více než 1100 letech ještě živa - i když snad především díky jedincům, kteří se ještě neúnávně modlí. A máme mnoho důvodů být hrdí na to, že patříme k národu slovanského původu... Toto kázání jistě nalezlo u každého posluchače patřičnou odezvu a souhlas. Slavnostní bohoslužby vyzněly společnou prosbou "Otče náš, vyslyš nás..."

Potom následovala schůzka s panem biskupem v klubovně VII. odboru JSM na Rennwegu 63a; byli mu představeni členi Menšinové rady; br. Buchal pověděl panu biskupovi, jak české bohoslužby byly našim krajanům nápomocny, aby se cítili v neznámém okolí přece jako doma... A ze slov pana biskupa vyznívá též prosba: je třeba, abychom ho podpořili svojí spoluprací, aby jeho úkol mohl být úspěšný. Pan biskup se krátce věnoval každému přítomnému, ale pro "přátelské posezení" byly tyto vzácné chvíle poněkud krátké, proto doufáme, že nám příště bude dopřáno více času.